

Валери Иванов

Лунно момиче

Лунно момиче,
мой блян,
моя тиха сребриста мечта –
аз в съня си,
в лъчи бях облян
и те търсех в тревя и цветя.
Колко хладна,
студена –
нощта
ми донася прегръдките свои,
сякаш няма е тази луна...
И ме стоплиха ласките твои.
Сякаш странно,
обиквам отново –
бях забравил, че има звезди,
бях изгубил и дума,
и слово.
Но дойде със съдбата и ти!
Лунно момиче,
мой грях,
мое тъжно,
щастливо ухание...
Та нали в своя път те копнях!
Ти си сбъднато мое терзание.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11100>]